[Wilhjelm]

Det er ikke så meget det, boligministeren svarede her, der kalder mig op. Jeg tror nok, der skete det, at tidsmaskinen gik agurk i første runde; i hvert fald var der et par bemærkninger mere, jeg godt ville have mulighed for at komme med.

Jeg var nået til ejerlejlighedsafsnittet og Egon Weidekamps 60 m²'s idé. I den sammenhæng synes jeg nok, fru Kirsten Jacobsen her i anden runde havde en interessant bemærkning om det forslag, idet fru Kirsten Jacobsen tilrådede ministeren at vende bøtten om og sige: forbud mod ejerlejlighedsudstykning for lejligheder over 60 m². Hvad var begrundelsen? Det var, at kun derved kunne man sikre en boligreserve til børnerige familier. Fru Kirsten Jacobsen afslører her, at hun udmærket ved, at hendes ejerlejlighedsudstykningspolitik fjerner disse boliger fuldstændig fra det område, som folk kan klare, hvis de ikke har store indtægter, men til gengæld har et par børn eller tre. Det synes jeg var en erklæring, som det er værd at huske på.

Det næste, jeg godt ville sige en smule om, er den omkostningsbestemte lejes fremtid i regeringens udspil. Jeg vil da godt sige ja til 3 pct. af 16. alm. vurdering, men selvfølgelig forudsat det bliver obligatorisk. Det er fuldstændig uacceptabelt, hvis det er ejeren, der – ligesom man altid har gjort det – skal vælge, alt efter hvilken af de 2–3–7 forskellige ordninger han får mest ud af, men det er det, regeringen lægger op til. Jeg gør mig nok ikke de store forestillinger om, at regeringen er til at få med til at sige 3 pct. af 16. alm. vurdering som obligatorisk ordning, men det ville nu ikke være så dårligt – i forhold til det nuværende i hvert fald. Man kan jo glæde sig over, at der står 3 pct. af 16. alm. vurdering og ikke f. eks. tilfældigvis 5 pct. eller sådan noget. Vi må altså sige nej til det ejervalg. Jeg er helt på det rene med, at det vil være meget få tilfælde, hvor ejeren har en fordel af at vælge 3 pct. af 16. i stedet for 7 pct. af 15. alm. vurdering, men hvad er det lige præcis for tilfælde, hvor det indtræffer? Det er ene og alene de tilfælde, som fik de største stigninger i 1975 og 1976, da man indførte den omkostningsbestemte leje, for det er kun dér, hvor stigningerne var allerstørst, at man har haft en sådan udvikling fra 15. til 16. alm. vurdering, at det overhovedet kan komme på tale, at 3 pct. af 16. er mere end 7 pct. af 15. alm. vurdering. Det vil altså være dem, der blev hårdest ramt i 1975–76, der igen i de – indrømmer jeg – meget få tilfælde, men også meget skæve tilfælde skal have det ekstra godt med denne valgfrihed for ejerne. Vi går på det område ind for en fastfrysning, og vi mener, at en køberet for lejerne, vel at mærke uden ågertillæg, i virkeligheden er den eneste løsning på det problem, som man kunne kalde langsigtet boligpolitik.

I sanerings- og byforbedringsafsnittet kan vi være enige i det, der står om andelsovertagelser og om almennyttige boligselskabers deltagelse i den slags. Men hvad med midlerne? De er meget beskedne i dette udspil. Det kunne være interessant at få belyst: hvorfor hed det noget med 600 mill. kr. om året i et tidligere udspil, da det skulle gives som tilskud til ejerne? Og hvorfor tror man nu, at byforbedringsplanen kan laves for langt, langt mindre midler, når det ikke længere – lykkeligvis – hedder tilskud til ejerne? Det vil vi i hvert fald gerne være med til at få opklaret. Hvordan disse midler skal gives, er mindre væsentligt, det er også teknik. Det væsentlige er, at man stiller garantier op mod, at de kan kapitaliseres. Her mener vi igen, at køberetten for lejerne, uden ågertillæg, og en finansiering af byforbedringen, på samme måde som man finansierer nyt almennyttigt byggeri, må være måden.

Der er nogle, der har talt om, hvor der var flertal for disse ting. Det tror jeg ikke man kan sige ud fra i dag. Det er givet, at der er flertal for nogle af tingene til venstre, men det er også givet, at dette udspil, som regeringen og den socialdemokratiske ordfører selv siger, er et udspil til et bredt forlig. Det er udspil fortrinsvis til de gamle boligforligspartier. Det er for dårligt til at være et udspil til venstrefløjen, men vi kan se på debatten, at regeringen end ikke kan få disse beskedne ting igennem ved samarbejde til højre. Det er bare en kendsgerning, og vil regeringen have noget, der ligner dette – og helst bliver bedre – igennem, så er regeringen og socialdemokratiet nødt til at bruge noget tid i sommer til at prøve at studere: hvad mener venstrefløjspartierne? Hvad mener det radikale venstre? Hvad mener retsforbundet om disse skatte- og boligproblemer? Det er det eneste sted, der overhovedet kan laves noget, der angriber ejerlejlighedsudstykningen, der an-